

[Honoré.]

en folketingsdebat også om de mange politiske, ja, også sikkerhedspolitiske opgaver, som EF-landene i fremtiden skal tage stilling til.

Spørger man imidlertid: hvad er EF-modstandernes alternativ til et overnationalt europæisk samarbejde i EF?, hvad er hr. Maigaards alternativ?, bliver man dybt skuffet. Imod hvad hr. Maigaard kalder en ny blok, hvorved han forstår et fællesskab, der dog har adskillige år på bagen, sætter han — jeg citerer — „tidens krav om internationalt samarbejde og global åbenhed“. Det er det, som skal erstatte EF.

Men hvad betyder et sådant slagord for vort lands stillingtagen til olieproducenterens krav? Hvilke sikkerhedspolitiske konsekvenser kan man udlede af dette princip? Hvorledes kan små og mellemstore stater med dette princip i hånden klare sig over for de økonomiske og politiske supermagter? Jeg spørger bare.

Hr. Maigaards princip for internationale relationer er for mig at se ikke forkert, det er indholdsløst.

Desværre er det vist symptomatisk, at det ikke er lykkedes for marxister at formulere og virkeliggøre en overbevisende model for internationale relationer og da slet ikke i Europa. I marxismens navn har Sovjet sat sig eftertrykkeligt på COMECON og Warszawa-pagtlandene.

Det samme problem illustreres af hr. Ib Nørlunds kritiske analyse af modsætningen mellem ord og handlinger i EF. Så vidt, så godt. Men hvad er så det kommunistiske alternativ? Hr. Ib Nørlund finder svaret i en konference for vesteuropæiske kommunistpartier, der fandt sted for et par dage siden i EF-byen Bruxelles. Imod EF sætter hr. Ib Nørlund med denne kongres bag sig — jeg citerer — „et Europa af lande i ligeberettiget samarbejde uden blokdanelser, og som hvert ud fra sine forudsætninger sætter folke-magt over pengemagt.“ Denne Europamodel er lige så virkelighedsfjern som hr. Maigaards.

Tror hr. Ib Nørlund da for alvor, at små og store lande er ligeberettigede samarbejdspartnere? Er det erfaringerne fra Sovjets samarbejde med f.eks. Czekoslovakiet eller Ungarn, der får ham til at tro på muligheden af at virkeliggøre en sådan Europamodel? Jeg bliver nødt til at konkludere, at marxi-

sterne i SF og kommunistpartiet overhovedet ikke har noget realistisk alternativ til EF. Men det behøver de heller ikke. Ifølge en foramtale i Le Monde den 25. januar om kommunistkongressen i Bruxelles går store dele af det italienske kommunistparti og også andre kommunister ind for EF.

Et medlem af det italienske kommunistpartis politbureau, en hr. Macaluso erklærer:

„Vi er positivt indstillet over for en europæisk politisk union med almindelig valgret til valg af et europæisk parlament udrustet med virkelig magt, fordi den internationale krise på energiområdet og på det politiske område ikke kan konfronteres af de enkelte lande spredt hver for sig, heller ikke i underkastelse over for USA og Sovjetunionen.“

Adspurgt om nødvendigheden af en europæisk atomstyrke svarer Macaluso:

„Det er indlysende, at hvis vi vil den politiske union, så er vi også indstillet på at acceptere konsekvenserne deraf.“

Jeg kunne også citere en Segre og en Amendola fra det italienske kommunistpartis top for at vise, at en erkendelse af EF's historiske nødvendighed er ved at bane sig vej også blandt europæiske kommunister.

Da EF-modstanderne, så vidt jeg kan skønne, ikke har kunnet fremvise noget europæisk holdbart alternativ til EF, må der være al mulig grund til, at vi går videre i opbygningen deraf.

Ib Nørlund (DKP):

Jeg skal først benytte anledningen til at lykønske det færøske lagting med den enstemmige beslutning, hvorved det har sagt nej til EF. Jeg vil i samme forbindelse sige, at jeg har kun kunnet finde de bestræbelser, som hr. Ivar Nørgaard i den forbindelse har lagt for dagen, besynderlige, de kunne meget let opfattes som en manipulation. Jeg har ikke noget at bebrejde regeringen, undtagelsesvis, i den henseende.

Derimod vil jeg nok sige til det, statsministeren i øvrigt sagde i den forbindelse, at jeg synes, man bør lytte til, hvad hr. Patursson fremførte her, og bemærke sig, at den videreudvikling af integrationen, som tilstræbes, næsten ikke kan undgå at få til følge, at man splitter det danske rige i den europæiske enheds navn, og det vil jeg advare imod.

Et centralt spørgsmål her har været sam-